

Књига пророка Данила — сто осамдесет први

*Поноћни поклич и пророчка улога Рима: откривање последњих дана у
Књизи пророка Данила*

Jeff Pippenger

2024-04-11

Унутар једанаестог поглавља Данила налази се неколико пророчких редова који су сви усклађени са последњих шест стихова тог поглавља. Део који се поклапа са историјом четрдесетог стиха, од времена свршетка 1989. године, па до недељног закона из четрдесет првог стиха, јесте онај део пророчанства који је био запечаћен до последњих дана. То је Данилов пандан Откривењу Исуса Христа, који бива отпечаћен непосредно пре него што се затвори време милости. Други стих уводи Трампа, последњег републиканског председника, последњег председника, председника који је осми, а од седморице је, и он је најбогатији председник који је почео да узбуркава глобалисте када је 2015. године објавио своју кандидатуру. Десети стих означава 1989. годину, а једанаести и дванаести стих означавају Украјински рат који је отпочео 2014. године, са Путиновом победом и потоњом пропашћу.

Стихови тринаести до петнаести описују трећу од три битке из четрдесетог стиха, која почиње распадом Совјетског Савеза 1989. године, затим Украјинским ратом, а потом Битком код Панијума, која представља спољашњу борбу отпалог протестантизма у Сједињеним Државама против глобалиста света.

Отпало протестанство преовладава и успоставља хијерархијски однос тројног савеза који се спроводи кроз ускоро долазећи недељни закон. Звер је католицизам, и она је глава трију сила, представљена као Језавеља и мноштвом других симбола. Она је блудница која влада над звери и јаше је.

Лажни пророк су Сједињене Америчке Државе, представљене својим мужем Ахавом, који је глава десетоструког царства аждаје. Битка код Панијума 200. године пре Христа представља спољашњу борбу између глобализма и отпадничког протестантизма. Унутрашња борба представљена је побуном 167. године пре Христа, након чега је уследило поновно посвећење храма, које се обележава Хануком 164. године пре Христа; затим је уследио период од 161. до 158. године пре Христа, који представља време у коме Сједињене Америчке Државе подижу лик католичког сједињења цркве и државе, представљен „савезом“.

У тринаестом стиху, Урија Смит нам казује да четрнаест година након битке код Рафије, Птолемеј умире услед „неумерености и разврата, а наследио га је његов син, Птолемеј Епифан, дете од четири или пет година. Антиох је, у исто време, пошто је угушио побуну у свом царству и покорио и учврстио источне области у њиховој послушности, био слободан за сваки подухват када је млади Епифан ступио на египатски престо.” Након што се

Путинов краткотрајни тријумф оконча, Трамп ће бити спреман да се позабави новим младим царем Египта. Пре него што то учини, угушиће „побуну” унутар Сједињених Држава.

Када Трамп буде изабран, спровешће законе који су били предочени Законима о странцима и побуни из 1798. године, заједно са суспендовањем „habeas corpus“, као што је то учинио први републикански председник као одговор на Грађански рат. Његови поступци су такође били предочени поступцима председника Гранта када се обрачунавао са Кју Клуks Кланом, и Ф. Д. Рузвелта када је затварао Јапанце и друге у Другом светском рату, и Патриотским актом последњег Џорџа Буша.

Он ће, као и у случају Селеука, угушити побуну у Сједињеним Државама, а затим усмерити своје погледе ка „детету-цару“ Египта. Чинећи то, склопиће савез са Филипом Македонским, јер Смит бележи: „У исто време, Филип, цар Македонски, ступио је у савез са Антиохом да међу собом поделе Птоломејеве области, при чему је сваки намеравао да узме оне делове који су му лежали најближе и били му најпогоднији. Ту је било подизање против цара југа довољно да испуни пророчанство, и управо ти догађаји, без икакве сумње, јесу они на које је пророчанство смерало.“

Трамп ће ступити у чврст савез са народима НАТО-а (Уједињених нација), како би се позабавио Русијом и сложеностима разрешавања последица Путиновог слома. У то време, према четрнаестом стиху и Смитовом коментару, „уводи се нова сила“. Папство ће посредовати да заштити Русију и њене сателите од власти НАТО-а и Сједињених Држава, или, како наводи Смитов коментар, „Рим је проговорио; и Сирија и Македонија убрзо су увиделе промену која је дошла на призор њиховог сна. Римљани су се умешали у корист младог египатског цара, решени да он буде заштићен од пропасти коју су осмислили Антиох и Филип. То је било 200. године пре Христа, и било је једно од првих значајних мешања Римљана у послове Сирије и Египта.“

Рим, блудница Тира, тада почиње да пева своје песме и да чини блуд са царевима земаљским, пре него што ти цареви, само два стиха касније, дођу у потпуну послушност њој. У то исто време догодила се Битка код Панијума. Година 200. пре Христа означава да блудница Тира почиње да пева, и она то чини у погледу заштите Русије, коју су се Сједињене Државе и Уједињене нације управо сагласиле да поделе ради своје узајамне користи. Блудница надвладава обоје, али се потом одиграва „битка“ код Панијума и Сједињене Државе надвладавају Уједињене нације.

Симболички, тридесет три године касније, побуна у Модину почиње у Сједињеним Државама. Симболички, три године након тога, успоставља се поновно посвећење такозваног протестантизма и уставне републике, представљено Хануком. Симболички, три године након тога, почиње раздобље представљено савезом Јевреја са Римом.

Završni pokreti biće brzi, te stoga istorija predstavljena sa četrdeset osam godina u tim stihovima opisuje niz brzih događaja koje je proročanstvo izričito označilo kao započete u vreme kraja 1989. godine, nakon čega sledi druga bitka iz stihova jedanaest i dvanaest 2014. godine, a potom 2015.

godina, kada je Tramp objavio svoju kandidaturu za predsednika i time započeo svoje proročko delo podsticanja globalizma. Kada Tramp započne delo potiskivanja Građanskog rata koji je već u toku, pokušaće savez sa Ujedinjenim nacijama (NATO — Filip Makedonski), i Rim će početi da peva. Pokušani savez postaje borba za prevlast između dve sile, koja je predstavljena Bitkom kod Paniјума.

Панијум је, дакле, путоказ из тринаестог стиха, где започињу завршни брзи покрети који претходе недељном закону. Сви пророци говорили су више о крају света него о времену у коме су живели, а Исус је, наравно, био највећи од свих пророка. Непосредно пре крста, који представља недељни закон, а који је приказан у шеснаестом стиху, Исус је са Својим ученицима отпутовао у Панијум. Његово време проведено тамо, и поуке које је тамо изнео, усклађују се са ускоро долазећом Битком код Панијума. Током историје Панијум је имао неколико имена, а у Христово време назив за Панијум био је Кесарија Филипова.

„Исус и Његови ученици сада беху дошли у један од градова око Кесарије Филипове. Били су изван граница Галилеје, у области у којој је преовлађивало идолопоклонство. Ту су ученици били удаљени од владајућег утицаја јудејства и доведени у ближи додир са незнабожачким богослужењем. Око њих су били заступљени облици празноверја који су постојали у свим деловима света. Исус је желео да призор тога наведе њих да осете своју одговорност према незнабошцима. За време Свога боравка у том крају, настојао је да се повуче од поучавања народа и да се потпуније посвети Својим ученицима.“

„Хтео је да им каже о страдању које Га је очекивало. Али се најпре удаљио сам и молио се да њихова срца буду припремљена да приме Његове речи. Када им се поново придружио, није им одмах саопштио оно што је желео да им пренесе. Пре него што је то учинио, дао им је прилику да исповеде своју веру у Њега, како би били ојачани за предстојеће искушење. Упитао их је: ‘Шта говоре људи, ко сам ја, Син човечији?’“

„Жалосно, ученици су били приморани да признају да је Израиљ пропустио да препозна свога Месију. Неки су, заиста, када су видели Његова чуда, изјављивали да је Он Син Давидов. Мноштво које је било нахрањено код Витсаиде желело је да Га прогласи царем Израиљевим. Многи су били спремни да Га прихвате као пророка; али нису веровали да је Он Месија.“

„Исус је сада поставио друго питање, које се односило на саме ученике: „А ви шта кажете ко сам ја?“ Петар је одговорио: „Ти си Христос, Син Бога живог.“

„Од самог почетка, Петар је веровао да је Исус Месија. Многи други који су, осведочени проповедањем Јована Крститеља, прихватили Христа, почели су да сумњају у Јованову мисију када је био утамничен и погубљен; и сада су сумњали да је Исус Месија, кога су тако дуго очекивали. Многи од ученика који су жарко очекивали да Исус заузме Своје место на Давидовом престолу оставили су Га када су увидели да Он нема такву намеру. Али Петар и његови другови нису одступили од своје оданости. Колебљиви пут оних који су јуче хвалили, а данас осуђивали, није разорио веру истинског Спаситељевог следбеника. Петар је изјавио: „Ти си Христос, Син Бога живог.“ Није чекао да царске почести овенчају његовог Господа, него Га је прихватио у Његовом понижењу.“

„Петар је изразио веру дванаесторице. Ипак, ученици су још увек били далеко од разумевања Христове мисије. Противљење и погрешно представљање од стране свештеника и поглавара, иако их није могло одвратити од Христа, ипак им је задавало велику недоумицу. Нису јасно видели пут пред собом. Утицај њиховог ранијег васпитања, учење рабина, сила предања, још увек су заклањали њихов поглед на истину. С времена на време драгоцени зраци светлости од Исуса обасјавали су их, али често су били као људи који тумарају међу сенкама. Но тог дана, пре него што су били доведени лицем у лице с великим испитом своје вере, Свети Дух је починуо на њима у сили. За кратко време њихове очи биле су одвраћене од „онога што се види“, да би посматрале „оно што се не види“. 2. Коринћанима 4:18. Испод обличја човечанства распознали су славу Сина Божјег.“

„Исус одговори Петру, говорећи: ‘Блажен си ти, Симоне, сине Јонин; јер ти то не открише тело и крв, него Отац Мој који је на небесима.’“

„Истина коју је Петар исповедио темељ је вере верника. То је оно што је сам Христос објавио као живот вечни. Али поседовање овог знања није давало никаквог основа за самопрослављање. Петру оно није било откривено никаквом сопственом мудрошћу или добротом. Човечанство никада не може, само од себе, доћи до познања божанскога. „Високо је као небо; шта ћеш учинити? дубље од гроба; шта можеш знати?“ Јов 11:8. Само дух посинаштва може нам открити дубине Божје, које „око не виде, и ухо не чу, и у срце човеку не дође“. „А нама је Бог открио Духом Својим; јер Дух све испитује, па и дубине Божје.“ 1. Коринћанима 2:9, 10. „Тајна Господња је код оних који га се боје;“ и чињеница да је Петар разазнао Христову славу била је доказ да је био „Богом научен“. Псалам 25:14; Јован 6:45. О, заиста, „благо теби, Симоне, сине Јонин: јер ти то не открише тело и крв.“

„Исус је наставио: „А и ја теби кажем: ти си Петар, и на овоме камену сазидаћу Цркву своју, и врата пакла неће је надвладати.“ Реч Петар означава камен, — покретни камен. Петар није био стена на којој је Црква утемељена. Врата пакла јесу надвладала њега када се, уз клетву и заклињање, одрекао свога Господа. Црква је била сазида на Једном кога врата пакла нису могла надвладати.“

„Вековима пре доласка Спаситеља, Мојсије је указао на Стену спасења Израилјевог. Псалмист је певао о „Стени силе моје“. Исаија је писао: „Овако вели Господ Господ: Ево, мећем у Сиону камен за темељ, камен опробан, угаони камен драгоцен, темељ тврди.“ 5. Мојсијева 32,4; Псалам 62,7; Исаија 28,16. Сам Петар, пишући по надахнућу, примењује ово пророштво на Исуса. Он каже: „Ако сте окусили да је благ Господ; коме приступајући, камену живом, од људи, додуше, одбаченом, али код Бога изабраном, драгом, и сами се као живо камење зидајте у дом духовни.“ 1. Петрова 2,3–5, R. V.“

„Јер темеља другога нико не може поставити осим онога који је постављен, а то је Исус Христос.“ 1. Коринћанима 3:11. „На овој стени,“ рекао је Исус, „сазидаћу Цркву Своју.“ У присуству Бога и свих небеских бића, у присуству невидљиве војске пакла, Христос је основао Своју Цркву на живој Стени. Та Стена је Он сам — Његово сопствено тело, ради нас ломљено и рањавано. И врата паклена неће је надвладати, Цркву сазидану на

том темељу.

Како је немоћна изгледала црква када је Христос изговорио ове речи! Била је ту само шака верника, против којих ће бити усмерена сва сила демона и злих људи; ипак, Христови следбеници нису требало да се боје. Сазидани на Стени своје снаге, нису могли бити оборени.

„Шест хиљада година вера је зидала на Христу. Шест хиљада година бујице и буре сатанског гнева ударале су о Стену нашега спасења; али она стоји непоколебљива.

„Петар је изразио истину која је темељ вере цркве, и Исус га је сада почастео као представника целокупног тела верника. Рекао је: ‘Даћу ти кључеве царства небескога; и што свежеш на земљи биће свезано на небесима; и што разрешиш на земљи биће разрешено на небесима.’“

„Кључеви царства небескога“ јесу Христове речи. Све речи Светога писма јесу Његове, и овде су обухваћене. Те речи имају власт да отворе и да затворе небо. Оне објављују услове под којима се људи примају или одбацују. Тако је дело оних који проповедају Божју реч мирис живота за живот или смрти за смрт. Њихова је мисија оптерећена вечним последицама.

„Спаситељ није поверио дело јеванђеља Петру појединачно. У позније време, понављајући речи које су биле упућене Петру, Он их је непосредно применио на цркву. А исто по суштини било је речено и дванаесторици као представницима тела верника. Да је Исус поверио неку посебну власт једном од ученика изнад осталих, не бисмо их налазили како се тако често препиру око тога ко ће бити највећи. Они би се покорили вољи свога Учитеља и указали част ономе кога је Он изабрао.“

„Уместо да поставе некога да им буде поглавар, Христос је рекао ученицима: ‘А ви се не зовите Рави;’ ‘нити се зовите учитељи; јер је у вас један Учитељ, Христос.’ Матеј 23:8, 10.“

„А глава свакоме човеку јесте Христос.“ Бог, који све покори под ноге Спаситељеве, „Њега даде за главу Цркви над свим, која је тело Његово, пуноћа Онога који све испуњава у свему.“ 1. Коринћанима 11:3; Ефесцима 1:22, 23. Црква је сазидана на Христу као на своме темељу; она треба да слуша Христа као своју главу. Не треба да зависи од човека, нити да буде под човековом влашћу. Многи тврде да им положај поверења у Цркви даје власт да одређују шта ће други људи веровати и шта ће чинити. Бог не одобрава такво право. Спаситељ изјављује: „Сви сте ви браћа.“ Сви су изложени искушењу и подложни заблуди. Ни од једног коначног бића не можемо зависити ради вођства. Стена вере јесте жива Христова присутност у Цркви. На њу се и најслабији могу ослонити, а они који себе сматрају најјачима показале се као најслабији, ако Христа не учине својом снагом. „Да је проклет човек који се узда у човека и ставља тело себи за мишицу.“ Господ „је Стена, дело је Његово савршено.“ „Блажени су сви који се у Њега уздају.“ Јеремија 17:5; 5. Мојсијева 32:4; Псалам 2:12.

„После Петровог признања, Исус заповеди ученицима да никоме не казују да је Он Христос. Ова заповест била је дата због одлучног противљења књижевника и фарисеја. И више од тога, народ, па чак и сами ученици, имао је тако погрешно схватање о Месији да им јавно објављивање о Њему не би дало никакву истиниту представу о Његовом карактеру или Његовом делу. Али из дана у дан Он им је откривао Себе као Спаситеља, и тако је желео да им пружи истинито схватање о Њему као о Месији.“

„Ученици су и даље очекивали да Христос завлада као земаљски кнез. Иако је тако дуго прикривао Своју намеру, веровали су да Он неће заувек остати у сиромаштву и незнатности; време је било близу када ће успоставити Своје царство. Да мржња свештеника и равина никада неће бити савладана, да ће Христос бити одбачен од сопственог народа, осуђен као варалица и разапет као злочинац, — такву помисао ученици никада нису ни гајили. Али се приближавао час власти таме, и Исус је морао да Својим ученицима открије сукоб који је био пред њима. Био је жалостан док је унапред гледао на то искушење.“ Чежња векова, 411–415.

Шеснаести стих једанаесте главе Данила представља ускоро долазећи закон о недељи у Сједињеним Државама. Непосредно пре часа тог „земљотреса“, кандидати који настоје да буду међу сто четрдесет и четири хиљаде буде се из свога сна. Оно што их буди јесте пророчка порука. У том тренутку испољавају се две класе, и, као што је приказано у причи о десет девојака, једна класа има уље у судовима, а друга класа га нема. Тринаести до петнаести стих једанаесте главе Данила не представљају само пророчку историју која претходи закону о недељи, него представљају и „поруку“ која је, у контексту приче о десет девојака, „уље“ које ће мудре имати да би примиле печат Божји и биле подигнуте као застава у часу великог земљотреса. Ови чланци су сада достигли врхунац свих чланака, јер порука која је представљена у овим стиховима јесте златно уље које се излива кроз две златне цеви.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Све док они који исповедају истину служе Сатани, његова паклена сенка заклањаће им поглед на Бога и небо. Биће као они који су изгубили своју прву љубав. Они не могу сагледавати вечне стварности. Оно што је Бог припремио за нас представљено је у Захарији, 3. и 4. глави, и у 4:12–14: ‘И одговорих опет и рекох му: Шта су те две маслинове гранчице, које кроз две златне цеви изливају из себе златно уље? И он ми одговори и рече: Не знаш ли шта је то? А ја рекох: Не, господару мој. Тада рече: То су два помазаника, који стоје код Господа све земље.’“

„Господ је пун извора. Код Њега нема оскудице у средствима. Због нашег недостатка вере, наше земаљске усмерености, нашег празног говора, нашег неверовања, које се испољава у нашем разговору, мрачне сенке се надвијају над нама. Христос се не открива ни речју ни карактером као Онај који је сав прекрасан и најузвишенији међу десет хиљада. Када је душа задовољна тиме да се уздиже ка таштини, Дух Господњи може мало учинити за њу. Наш кратковиди вид посматра сенку, али не може да види славу иза ње. Ангели задржавају четири ветра, представљена као разјарен коњ који настоји да се

отргне и јурне преко лица целе земље, носећи на своме путу разарање и смрт.

„Хоћемо ли спавати на самом прагу вечнога света? Хоћемо ли бити троми и хладни и мртви? О, када бисмо у нашим црквама имали Дух и дах Божји удахнут у Његов народ, да би стали на своје ноге и живели. Потребно је да увидимо да је пут узак, и врата тесна. Али када прођемо кроз тесна врата, њихова ширина је без граница.” Manuscript Releases, volume 20, 217.

„Помазаници који стоје крај Господа све земље имају положај који је некада био дат Сатани као херувиму заклањачу. Преко светих бића која окружују Његов престо, Господ одржава непрестану везу са становницима земље. Златно уље представља благодат којом Бог непрестано снабдева жишке верника, да не би затрепериле и угасиле се. Када се ово свето уље не би изливало с неба у порукама Божјег Духа, силе зла имале би потпуну власт над људима.“

„Бог се обешчашћује када не примамо поруке које нам Он шаље. Тако одбијамо златно уље које би Он излио у наше душе да се пренесе онима који су у тами. Када дође позив: ‘Ево, женик иде; изађите му у сусрет,’ они који нису примили свето уље, који нису неговали Христову благодат у својим срцима, увидеће, као и луде девојке, да нису спремни да дочекају свога Господа. Они немају, у себи самима, силу да прибаве уље, и њихови животи доживљавају бродолом. Али ако се тражи Свети Дух Божји, ако молимо, као што је Мојсије молио: ‘Покажи ми славу своју,’ љубав Божја ће се излити у наша срца. Кроз златне цеви, златно уље ће нам бити пренето. ‘Не силом ни крепошћу, него Духом мојим, вели Господ над војскама.’ Примајући сјајне зраке Сунца Правде, Божја деца сијају као светлост свету.” Review and Herald, July 20, 1897.